

Françoise Sagan

Cele patru colțuri
ale inimii

Traducere din limba franceză
și note de Mădălina Ghiu

POLIROM
2020

Când a sosit în La Cressonnade să-l ia pe Ludovic, mica lui familie își savura desertul pe terasă. Henri Cresson a constatat, surprins chiar și el, că această scenă de masă în familie, acești arbori maiestuoși și această aromă de ciocolată i se păreau absolut încântătoare. Fără să coboare din mașină, s-a uitat atent la fiecare mesean. Sandra, această femeie robustă, devenită ridicolă; Philippe, parazitul ei de frate și un mare prostănac; Marie-Laure, această mică scorpie lipsită de veselie, de sex și de inimă. Ultimul pe care l-a privit și căruia i-a făcut semn să-l urmeze era cel mai puțin dezonorant. Puțin apatic poate, puțin aerian, prea vulnerabil în relația cu soția sa și prea inocent, cu siguranță... Nu că lui Henri i-ar plăcea inocența, care pentru el nu-și avea locul decât în comedii sau la cei cu deficiențe mintale...

— Dar unde plecați voi împreună? a strigat atunci Sandra.

Acest strigăt răgușit și iritat i-a surprins pe cei doi. Ludovic a închis repede portiera. Henri

a mormăit câteva cuvinte neclare, a accelerat ca s-o șteargă cât mai repede și a încetinit abia la intrarea pe micul drum departamental, acum detronat de o nouă șosea largă, triumfătoare și aproape paralelă, care lega totul peste tot, grație unor sensuri giratorii pe cât de numeroase, pe atât de inutile. El prefera în secret vechiul lui drum, care, cu zece kilometri în plus, evita aceste sensuri giratorii, semafoarele și devierile, pe scurt, ultimele beneficii ale progresului.

Privindu-l cu ochi de pasager, Ludovic Cresson și-a dat seama în ce măsură acest drum părea de-acum un loc bucolic, însă demodat. Nu prea mai era frecventat de mașini. Marcajele kilometrice aveau aerul unor adevărate borne, cu pălăriile lor roșii, cu cifrele și literele lor spălate de ploaie. Arborii cu frunze galbene și verzi, pe care nimeni nu-i mai tunsese, păreau pericole blânde și nostalgice. La fel ca reclamele de pe panourile albe de tablă, susținute doar de un braț de stâlpii lor de fier, pe care, dacă ridicai capul, puteai citi: „Domeniul melcilor – 300 de metri“, „Aici se mănâncă și se bea“ sau „Locul de întâlnire al glumeților“, când de fapt nu se putea auzi nici

cea mai mică glumă în tăcerea deplină a câmpiei. În realitate, era vorba despre un drum învins în luptă de rivala lui recentă, aflată la câțiva kilometri, de unde puteai distinge vâjâitul motoarelor de pe această șosea, un drum ce nu trebuie arătat copiilor care au încredere în progres, viteză și anonim. Pentru că niciunul dintre ei nu și-ar aminti de „Locul de întâlnire al glumeților“, fiindcă, la fel ca Henri Cresson, n-ar pune niciodată piciorul acolo.

Ludovic nu zicea nimic. Tatăl lui a accelerat serios până când au putut vedea după o curbă trei sau patru jandarmi ca odinioară, fumând pe drumul de întoarcere din patrulare.

— Unde mergem? a întrebat Ludovic cu voce conciliantă, blândă și dinainte de acord cu orice i-ar fi spus tatăl lui.

„Dacă i-aș spune că mergem să cultivăm mazăre într-un sat de la Ecuator timp de trei luni, ar zice da“, se gândea Henri. Cum sunt puțini tați pe care neputința copilului lor îi supără, s-a enervat pe propria teamă.

— Îți amintești de doamna Hamel? I-a întrebat cu un ton afirmativ.

— Bineînțeles, a spus Ludovic cu voioșie, înainte să se posomorască din nou, ceea ce i-a dat avânt tatălui în legătură cu planul său.

— Am întâlnit-o la restaurant și ne-a invitat să bem un coniac la ea. Vrea să îmi arate noul ei șeptel. Splendid, se pare. Atunci, ce mi-am spus? Dacă Ludovic, captiv toată ziua în La Cressonnade, nu are altceva mai bun de făcut, cum încă nu șofează, poate asta l-ar amuza... Nimic de-a face cu viața conjugală, firește, ne-am înțeles, nu-i așa?

Henri Cresson a izbucnit într-un râs homeric, ce se voia deșucheat, complice, familiar, dar care nu i-a reușit deloc.

Doamna Hamel era acolo cu două ființe fermecătoare, machiate de seară, care păreau încântate de această întâlnire.

Henri Cresson a șters-o discret împreună cu una dintre fete, apoi și dna Hamel, iar Ludovic a rămas cu cealaltă fată în micul salon – care semăna mai degrabă cu anticamera unui cabinet

stomatologic –, într-o semiobscuritate aproape neliniștitoare. Obscuritate care a adus-o pe frumoasa creatură din ce în ce mai aproape de moștenitorul Cresson. Acesta tremura ca o frunză, se simțea copleșit de senzații atât de îndepărtate, că s-a comportat mai mult ca un husar decât ca un artist al iubirii. După aceea, Alma – așa o chema pe fată – l-a întrebat dacă nu ar putea veni și mâine, dar acasă la ea, „unde va fi mai confortabil”. „Da, ah, da!”, a răspuns Ludovic cu un entuziasm pe care fata l-a găsit fermecător.

*

Henri Cresson, încântat de delicatasa cu care se delectase, își aștepta fiul la ieșire și, cum a apărut, l-a apucat de mânecă, nu fără să-l bată pe umăr în semn de felicitare, uitând în treacăt că Ludovic are treizeci și cinci de ani.

— Lacăt la gură, da? a spus Henri. Dacă ni se pune harpia pe urme, să ne spioneze...

— Nu cred că lui Marie-Laure îi dă prin cap să se îndoiască de fidelitatea mea, a spus Ludovic gânditor, dar binedispus.

— Greșește. În orice caz, Caroline, noua angajată a doamnei Hamel, s-a întristat că ai preferat-o pe Alma. Ți-am spus eu, fiule: ai fost întotdeauna un bărbat chipeș, dar de când cu... sejururile tale prin toate părțile, ești mult mai bine decât înainte. Ai un aer... ăăă... cum să spun... interesant.

Drept urmare, ca doi tineri experimentați și siguri pe ei, au schimbat un zâmbet plin de încredere, ba chiar triumfător, un zâmbet pe care nu avuseseră niciodată până atunci nici ocazia, nici ideea să-l împartă.

La întoarcere, s-au oprit la marginea șoselei, la cafeneaua La răscruce, unde au băut în doi o sticlă de J&B. Apoi, Ludovic s-a despărțit de tatăl său în fața portalului domeniului La Cressonnade și s-a îndreptat spre casă sărind într-un picior, ca un tânăr ușor infantil, strângând uneori în brațe un copac și sărind peste gardulețele de pe peluză ca peste niște obstacole. S-a năpustit în camera lui și și-a trimis în oglindă un zâmbet complice, pe care, dacă s-ar fi priceput la asta, l-ar fi numit lubric.